

פרק 44

הומניזם, חלק ב'

"פוקס, " אמר אלבוס דמבלדור, קולו נשבר, "עזור לו, בבקשה –"

יצור ססגוני באדום-זהב נכנס לשדה הראייה שלו, מביט מטה בסקרנות; ואז הוא החל לקונן.

הציוצים חסרי המשמעות החליקו על הריקנות, לא היה להם דבר להיאחז בו.

"אתה רועש, " אמר הקול, "אתה צריך למות."

"שוקולד, " אמר אלבוס דמבלדור, "אתה צריך שוקולד, ואת חבריך – אבל איני מעז לקחת אותך בחזרה –"

אז הופיע עורב בוהק, ודיבר בקולו של פרופסור פליטיק; ובעקבות זאת אלבוס דמבלדור השתנק בהבנה פתאומית, וקילל בקול את טיפשותו שלו.

הדבר הריק צחק למשמע הדבר, משום שהוא שימר את היכולת להיות משועשע.

ורגע לאחר מכן הם נעלמו בהבזק אש נוסף.

נדמה שהיה זה אך רגע, מהזמן שבו העורב של פליטיק עף להיכן שהוא, ובין הזמן שבו אלבוס דמבלדור הופיע מחדש בקול פיצוח של אדום וזהב עם הארי בזרועותיו; אבל איכשהו הרמיוני הצליחה למלא את ידיה בשוקולד בזמן הזה.

לפני שהרמיוני הספיקה להגיע, שוקולד זינק מהשולחן היישר לתוך פיו של הארי, וחלק זעיר בתודעתה אמר זה לא הוגן, הוא זכה לעשות זאת בעבורה –

הארי ירק את השוקולד.

"לך מפה, " אמר קול כה ריק עד שאפילו לא היה קר.

...

נראה כאילו הכול קפא, כל מי שנע לעברו של הארי עצר, כל התנועות נקטעו מההלם למשמע המילים המתות.

ואז: "לא, " אמר אלבוס דמבלדור, "לא אלך, " והזמן המשיך לחלוף, בזמן שחתיכה נוספת של שוקולד זינקה מהשולחן אל פיו של הארי.

הרמיוני הייתה קרובה מספיק כדי לראות את הבעתו של הארי מתמלאת שנאה, בעוד פיו לועס בקצב מכני ולא טבעי.

קולו של המנהל היה קודר כברזל. "פיליוס, קרא למינרווה, אמור לה שעליה לבוא במהירות."

פרופסור פליטיק לחש אל עורב הכסף שלו, והוא עף ונעלם באוויר.

חתיכה נוספת של שוקולד ריחפה לתוך פיו של הארי, והלעיסה המכנית המשיכה.

תלמידים נוספים התקבצו סביב המקום שבו דמבלדור הביט בהארי במבט קודר: נוויל, שיימוס, דין, לבנדר, ארני, טרי ואנתוני, איש מהם לא מעז להתקרב יותר מהרמיוני.

"מה אנחנו יכולים לעשות?" אמר דין בקול רועד.

"התרחקו ותנו לו מקום –" אמר קולו היבש של פרופסור קווירל.

"לא!" קטע המנהל. "תנו לו להיות מוקף בחבריו."

הארי בלע את השוקולד, ואמר בקול הריק הזה, "הם טיפשים. הם צריכים למוממממף" כשחתיכת שוקולד נוספת נכנסה לפיו.

הרמיוני ראתה את מבטי התדהמה שחצו את פניהם.

"הוא לא מתכוון לזה, נכון?" שאל שיימוס כבתחינה.

"אתם לא מבינים," אמרה הרמיוני, קולה נשבר, "זה לא הארי –" והשתתקה לפני שאמרה משהו נוסף, אבל היא הייתה מוכרחה לומר משהו.

היא ראתה מהמבט על פניו של נוויל שהבין, וראתה שהאחרים לא. אם הארי באמת מעולם לא חשב דבר כזה, אז חשיפה של פחות מדקה לסוהרסן לא הייתה גורמת לו לומר זאת. זה כנראה מה שהם חשבו.

חשיפה של פחות מדקה לסוהרסן לא יכולה ליצור מכלום אדם מרושע שלם בתוכך.

אבל אם האדם כבר היה שם –

האם המנהל יודע?

הרמיוני הביטה בדמבלדור, וגילתה שהמנהל מביט בה, ועיניו הכחולות הפכו לפתע חודרות –

מילים הופיעו בתודעתה.

אל תדברי על כך, אמר לה רצונו של דמבלדור.

אתה יודע, חשבה הרמיוני. על הצד האפל שלו.

אני יודע. אבל זה אפילו מעבר לכך. שירו של פוקס לא יכול להגיע אליו, במקום שבו הוא אבוד.

מה אנחנו יכולים –

יש לי תכנית, שידר המנהל. סבלנות.

משהו בטון של המחשבה הזו גרם לה לחשוש. איזו מין תכנית?

מוטב שלא תדעי, שלח המנהל.

עכשיו הרמיוני ממש חששה. היא לא ידעה כמה המנהל יודע על הצד האפל של הארי –

נקודה טובה, שלח המנהל. אני עומד לספר לך; התכוונתי כדי שלא תגיבי. את מוכנה? טוב. אני עומד להעמיד פנים שאני מטיל את הקללה ההורגת על פרופסור מקגונגל – אל תגיבי, הרמיוני!

זה דרש מאמץ. המנהל באמת משוגע! זה לא יוציא את הארי מהצד האפל שלו, הארי ישתגע לגמרי, הוא יהרוג את המנהל –

אבל זו אינה אפלה אמיתית, שלח אלבוס דמבלדור. זה רצון לגונן, זוהי אהבה. פוקס יצליח להגיע אליו. וכשהארי יראה שמינרווה בסדר אחרי הכל, זה יחזיר אותו לחלוטין.

המחשבה עלתה בהרמיוני –

אני בספק אם זה יעבוד, שלח המנהל, וייתכן שלא תאהבי את הדרך שבה יגיב אם תנסי. אבל את רשאית לנסות אם את רוצה.

היא לא באמת התכוונה לזה ברצינות! זה יותר מדי –

ואז עיניה זעו, שוברות את קשר העין עם המנהל, עוברות לילד שהביט סביב בעיניים קרות ומלאות תיעוב בעוד פיו לועס ובולע חפיסה אחר חפיסה של שוקולד בלי השפעה. ליבה התכווץ, ופתאום הרבה דברים כבר לא נראו חשובים, רק העובדה שיש סיכוי.

הייתה כפייה ללעוס ולבלוע שוקולד. התגובה לכפייה היא מוות.

אנשים התקבצו מסביבו ובהו. זה היה מרגיז. התגובה לרוגז היא מוות.

אנשים אחרים פיטפטו ברקע. זה היה חצוף. התגובה לחוצפה היא גרימת כאב, אבל משום שאיש מהם אינו מועיל, מוות יהיה פשוט יותר.

להרוג את כל האנשים הללו זה קשה. אבל רבים מהם לא בטחו בקווירל, שהיה חזק. מציאת הזרז הנכון יכולה לגרום להם להרוג אחד את השני.

ואז אדם נשען לתוך שדה הראייה שלו ועשה משהו מוזר לגמרי, משהו שהשתייך לצורת חשיבה זרה, משהו שלו הייתה רק תגובה אחת מאוחסנת איפשהו –

היא שמעה את ההשתנקויות מסביבה, והן לא היו חשובות, היא המשיכה את הנשיקה לשפתיים המוכתמות בשוקולד ודמעות נקוו בעיניה.

וזרועותיו של הארי עלו ודחפו אותה, ושפתיו צעקו, "אמרתי לך, בלי נשיקות!"

"אני חושב שהוא יהיה בסדר כעת," אמר המנהל, מביט בהארי שבכה ביפחות גדולות ואומללות בזמן שפוקס קונן מעליו. "ביצוע מעולה, העלמה גריינג'ר. את יודעת, אפילו אני לא ציפיתי שזה באמת יעבוד."

הרמיוני ידעה ששירת עוף החול לא נועדה לה, אבל היא ניחמה אותה בכל זאת, וזה מה שהייתה צריכה, משום שזה היה סוף חייה באופן רשמי.